

[Lis Noer Holmberg]

skaber de nødvendige arbejdspladser. Det drejer sig om, at virksomheder får deres omkostninger bragt ned. Det drejer sig i høj grad om løntilbageholdenhed.

Hvis man for mange år siden havde indført en indslusningsløn, havde vi fået mange flere unge i arbejde. Jeg har oplevet indtil mange gange det deprimerende og helt umenneskelige i, når et ungt menneske har været beskæftiget og der har været et gensidigt godt forhold, at man så, når han fyldte 18 år, måtte sige: Vi beklager, Peter, vi er glade for dig, men nu skal du altså have en løn, som vi ikke kan give dig, fordi den overstiger det, som dine kvalifikationer kan give os.

Jeg sad forleden i en lokal-tv-debat med en ung pige, der sagde, at hun var med i en protestbevægelse, som hed Dansk Ungdom. De var utrolig trætte af politikerne, fordi de ikke havde formået at løse arbejdsløshedsproblemet, især for de unge. Jeg forstod fuldt ud hendes anklager over for det politiske system, for jeg synes nemlig også, at man bruger utrolig mange ord, uden at det giver resultater. Men jeg måtte bede hende om ikke blot at rette skytset imod os politikere, men så sandelig i høj grad imod fagbevægelsen. Det gjorde jeg, fordi man netop på det tidspunkt oplevede, hvordan SiD stoppede unge i arbejde, og vi hørte, hvordan de unges reaktion var. De fandt det simpelt hen helt urimeligt, at SiD blandede sig.

Vi må tale ud om disse ting. Vi må lade være med at kaste blå i øjnene på hinanden, for det løser ikke problemerne. Derfor er det mit ønske, at vi uanset partifarve finder sammen om de løsninger, der er nødvendige for at løse de problemer, vi står med på arbejdsmarkedet. Det er svært at lovgive om arbejdsløsheden. Det er utrolig vigtigt, at arbejdsmarkedets parter finder fodslag, og så må vi politikere give dem de bedst mulige betingelser at arbejde under.

Som Stauning sagde: Giv erhvervslivet det, de skal have, og så kommer vi bagefter og tager vores del. Desværre har vi oplevet nu igennem mange år, at man har spist kagen, længe før den var bagt, så jeg synes, vi skal prøve at tage Staunings ord alvorligt og dermed løse problemerne.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg hører til dem her i Folketinget, som synes, at man altid skal være venlig ved mennesker, der har fået et nyt job, en ny ting at arbejde med, og som derfor skal have tid til at sætte sig ind i det. Det vil jeg fortsat være, men jeg vil ikke undlade at gøre fru Lis Noer Holmberg opmærksom på, at vi kender indslusningslønsproblematikken udmærket. Den har været drøftet i ganske mange år. Man har den i Holland, og ungdomsarbejdsløsheden i Holland er bestemt ikke mindre – tværtimod – end den er i Danmark, så det er altså heller ikke løsningen.

Det andet, jeg vil sige – og det er også til hr. Bjarne Ørum og til fru Lis Noer Holmberg – hvad er det egentlig, man taler om? Skal vi til at begå overenskomstbrud? Vil man ikke have overenskomster mere? Vil man ikke have, at parterne skal forhandle sig til løsninger, hvorefter man så skal arbejde? Hvad er det, der ligger i de ting, der bliver sagt heroppefra?

Jeg så udenrigsministeren i aftes i fjernsynet. Han rejser rundt i USA og forsøger at sælge danske virksomheder – ikke at sælge ud af danske virksomheder, men at skaffe arbejde til Danmark og at få virksomheder til Danmark – og her var der en stor ros af det danske arbejdsmarked, de danske fagforeninger, som det var lykkedes at skabe ordentlige vilkår for arbejderne, således at vi har et forholdsvis roligt arbejdsmarked i Danmark. Vi har gode, veluddannede, kvalificerede folk. Det kan man altså godt sælge os på i udlandet.

Når man så står her, er der ikke ende på, hvor dårlig hele fagbevægelsen er, og hvor godt hele erhvervslivet er. Det skal nok klare det hele. Det sidste har vi jo set siden 1982: erhvervslivet alene klarer ikke det her; derfor er politikerne altså nødt til at blande sig i det.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det ikke er rigtigt, at dette problem er opstået i 1982. Vi skal meget længere tilbage. Jeg har selv siddet midt i det hele i erhvervslivet, og problemerne er meget, meget ældre end fra 1982. Det er den ene ting.

Selvfølgeligt skal vi da ikke sige, at der skal laves overenskomstbrud, men jeg erindreren den gamle, brave formand for LO, Thomas Nielsen, der på et tidspunkt sagde: Vi har sejret ad helvede til. Det var faktisk det, han sagde. Det be-